

Arrest

nr. 135 309 van 17 december 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, op 1 september 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 juli 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 oktober 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 november 2014.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat K. VERHAEGEN loco advocaat K. VERSTREPEN en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 3 februari 2010 en heeft zich vluchteling verklaard op 4 februari 2010.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 4 februari 2010 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 5 juni 2014.

1.3. Op 30 juli 2014 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op dezelfde dag aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U bent geboren op 22 september 1984 in het Libanese kamp voor Palestijnse vluchtelingen Ayn al-Hilwe waar u ook bleef wonen tot aan uw vertrek uit Libanon. U bent van Palestijnse origine, bent als Palestijns vluchteling ingeschreven bij de UNRWA en u bent soennitisch moslim van religie. Uw moeder overleed in 1999 aan kanker. Verder hebt u zeven broers en zussen. Uw zus S.(...) woont in Canada en uw broer M.(...) werkt in Nigeria. Uw overige broers en zussen wonen nog steeds in het kamp Ayn al-Hilwe. Voor uw vertrek woonde u nog als enigste kind bij uw vader, samen met zijn tweede vrouw.

U ging tot het 9e jaar naar school. Vervolgens werkte u enige tijd als bouwvakker tot u in 2003 een cursus volgde om computertechniker te worden. Vervolgens liep u stage bij een bedrijf in Sidon waar u daarna ook aan de slag kon.

Vanaf begin 2009 werd u verscheidene keren op straat aangesproken door leden van de islamistische groepering Jund al-Sham. Zij vroegen u met hen mee te komen om hen met een computerprobleem te helpen. U weigerde steeds, omdat u niets met hen te maken wilde hebben. U ging er namelijk van uit dat er in het kamp veel informanten zijn die aan de Libanese overheid zouden kunnen doorgeven dat u met Jund al-Sham samenwerkte. De eerste twee keren vroegen ze het u vriendelijk, maar vervolgens werden ze hardvochtiger. De laatste drie keren toen ze u aanspraken duiden ze op hun wapens en bedreigden ze u, omdat u steeds hun vragen afwimpelde. Telkens ze u zo bedreigden sprak u daarover met uw schoonbroer. Hij is zelf een religieus persoon en u dacht dat hij dus in een positie was om met de militanten van Jund al-Sham te praten en hij deed dat ook. Hij vertelde hen dat u het druk had en dat zij u met rust moesten laten. Ze bleven u echter vragen. In juli 2009 kwam uw schoonbroer deze mensen van Jund al-Sham toevallig tegen op straat. Het kwam tot een handgemeen en zodoende werd uw schoonbroer neergeschoten en hij stierf. Hierna besloten u en uw familie dat u beter het land kon verlaten om verdere problemen te vermijden en om te voorkomen dat anderen ook gedood zouden worden.

Op 1 januari 2010 verliet u Libanon. Via Syrië en Turkije reisde u naar Griekenland waar u met behulp van een vals Deens paspoort een vlucht naar België nam. Op 3 februari 2010 kwam u hier aan en u vroeg de volgende dag asiel aan. Sinds uw vertrek uit Libanon onderhoudt u regelmatig contact met uw familie, maar zij hebben geen verder nieuws aangaande uw problemen.

Ter ondersteuning van uw relaas legde u volgende documenten voor: twee UNRWA-registraties, een DAPR-attest, een attest van de Libanese ambassade in België, een attest van de Palestijnse missie in België, de overlijdensakte van uw schoonbroer, de huwelijksakte van uw zus, vier woonbevestigingen, acht documenten van uw werk, uw paspoort, een uittreksel uit het strafregister, uw identiteitsbewijs voor Palestijnse vluchtelingen, de identiteitskaart van uw zus en de identiteitskaart van uw schoonbroer.

B. Motivering

Artikel 1D van de Vluchtelingenconventie, waarnaar artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet refereert, bepaalt dat personen die de bijstand of bescherming genieten van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties, zoals de UNRWA, uitgesloten dienen te worden van de vluchtelingenstatus. Deze uitsluiting geldt evenwel niet wanneer de bijstand of bescherming van de UNRWA om welke reden dan ook is beëindigd. Indien de bijstand heeft opgehouden te bestaan, dient de betrokkene van rechtswege als vluchteling te worden erkend, tenzij hij om de redenen vermeld in artikel 1E en 1F van het Vluchtelingenverdrag dient te worden uitgesloten. De bijstand heeft opgehouden te bestaan wanneer het orgaan dat de bijstand levert opgeheven wordt, of wanneer het voor de UNRWA onmogelijk is zijn opdracht te vervullen, of wanneer vast komt te staan dat het vertrek van een persoon uit het mandaatgebied van de UNRWA zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil waardoor hij verhinderd wordt de door de UNRWA verleende bijstand te genieten. Dit is het geval indien de asielzoeker zich persoonlijk in een situatie van ernstige onveiligheid bevond en het voor de UNRWA onmogelijk was hem in dat gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee dat orgaan of die instelling belast is (Hof van Justitie 19 december 2012, C-364/11, El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal, § § 58, 61, 65 en 81).

Uit uw verklaringen blijkt dat u als Palestijn een verblijfsrecht had in Libanon en er de bijstand van de UNRWA verkreeg. U kon gebruik maken van het onderwijs dat de UNRWA voorzag en uit uw verklaringen blijkt dat u toegang had tot UNRWA-klinieken, hoewel jullie private artsen verkozen omwille van de kwaliteit (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS), p. 6, 10). Wat de materiële steun van UNRWA betreft gaf u aan dat jullie die niet kregen. Hierbij gaf u te kennen dat andere families omwille van hun economische positie die hulp nodig hadden, maar jullie niet (zie CGVS, p. 3). Rekening houden met artikel 1D van het Verdrag van Genève van 1951, waarnaar artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet verwijst, dient onderzocht te worden of uw vertrek uit uw land van gewoonlijk verblijf zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten uw invloed en

onafhankelijk van uw wil die u ertoe gedwongen hebben het gebied waarin het UNRWA werkzaam is, te verlaten.

Naar het oordeel van het Commissariaat-generaal dient te worden vastgesteld dat aan de door u aangehaalde problemen die u ertoe zouden hebben aangezet het mandaatgebied te verlaten, geen geloof kan worden gehecht om onderstaande redenen.

De grond van de door u verhaalde problemen is dat de militanten van de islamistische groepering Jund al-Sham koste wat het kost uw diensten als computertechnicus wilden gebruiken (zie gehoorverslag CGVS, dd. 05/06/2014, p. 11, 12, 13, 14, 16) en wel in die mate dat ze u sinds begin 2009 tot en met juli 2009 – doorheen verscheidene maanden dus - verscheidene keren per maand hierover aanspraken (zie CGVS, p. 5, 12, 13, 14) en u omwille van deze zaak zelfs bedreigden (zie CGVS, p. 14, 16, 17). Deze door u geschetste situatie is op zichzelf dusdanig willekeurig en zonderling dat enige achtergrond en verklaringen nodig zijn om dit aannemelijk te maken. U slaagt er echter allerminst in deze gebeurtenissen toe te lichten. Uiteindelijk verklaart u, gevraagd naar waarom ze geen andere computertechnicus aanspraken, dat u zelf ook niet weet waarom ze zo nodig u moesten hebben (zie CGVS, p. 16). De zaak blijft inderdaad, hoe men die ook draait of keert, vreemd en onlogisch. Indien de militanten enerzijds een gewoon computerprobleem hadden zoals ze zelf zeiden (zie CGVS, p. 11, 13), zou men toch vermoeden dat het niet zo nauw steekt wie ze precies vragen om het probleem te verhelpen. U mag dan wel een goede reputatie gehad hebben (zie CGVS, p. 10), maar als u dan maandenlang weigert te komen (zie CGVS, p. 11, 13, 14) zou men toch denken dat ze beseffen dat ze op u niet kunnen rekenen en dat ze om praktische overwegingen beter iemand anders zoeken. In dat geval zou er ook geen nood zijn u te bedreigen. Indien ze u anderzijds wilden betrekken in hun activiteiten, zoals u suggereerde (zie CGVS, p. 13), moet het hen na uw steevaste weigeringen en excuses (zie CGVS, p. 11, 13, 14), zelfs onder bedreiging (zie CGVS, p. 14, 16, 17), toch duidelijk zijn geweest dat u absoluut niet met hen wilde samenwerken en dat zij u dus absoluut niet konden vertrouwen. Ze hadden om te beginnen al geen reden u te vertrouwen, want u had geen voorgaande band met Jund al-Sham. U en uw familie hadden voordien immers nooit politieke activiteiten en u leerde pas militanten van Jund al-Sham kennen toen ze u vroegen om hen met uw computer te helpen (zie CGVS, p. 7-8, 13, 16). U hebt hen echter nooit geholpen (zie CGVS, p. 13). Opnieuw: u mag dan wel een goede reputatie gehad hebben, maar indien ze u bij hun activiteiten wilden betrekken is vertrouwen toch heel belangrijk en daar was in uw geval geen reden toe. In afwezigheid van een begin van verklaring voor de vreemde handelswijze van de mannen van Jund al-Sham, kan dit relaas niet als aannemelijk beschouwd worden.

De waarachtigheid van uw relaas wordt nog verder ondermijnd door de volgende twee bevindingen: ten eerste is het vreemd dat u het concept van bemiddelen met Jund al-Sham zonder enige overweging van de hand deed (zie CGVS, p. 16). In de context van de Palestijnse kampen in Libanon, waar de Libanese autoriteiten niet mogen tussenkomen en waar de kampbewoners dus vaak hun toevlucht tot bemiddeling zoeken als enige manier om conflicten op te lossen (zie SRB Libanon – conflictresolutie in Palestijnse kampen in de blauwe map), zou dat nochtans een logische handelswijze zijn. U zei dat jullie daar niet aan dachten en dat jullie sowieso geen andere mensen in het conflict wilden betrekken om meer slachtoffers te vermijden. Zoals reeds gesteld: bemiddeling is in de kampen een courante manier van conflictresolutie (zie SRB Libanon – conflictresolutie in Palestijnse kampen in de blauwe map) en dat betekent per definitie dat anderen in het conflict tussenkomen. Gezien bemiddelingen zo algemeen aanvaard zijn, is er geen reden om er zonder meer van uit te gaan dat de bemiddelaars ook het slachtoffer van geweld zouden worden. Uw argument kan dus, gegeven de context van de Palestijnse kampen, niet overtuigen. Het punt dat het CGVS wil maken is niet zozeer met zekerheid stellen dat u uw problemen via bemiddeling had kunnen oplossen, maar wel dat het vreemd is dat u de notie zonder meer van de hand zou doen.

Ten tweede is het vreemd dat u de dood van uw schoonbroer niet vermeldde toen u kort uw verhaal deed bij Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ; zie vragenlijst CGVS ingevuld bij DVZ dd. 04/02/2010, vraag 5). Hiermee geconfronteerd reageerde u door te zeggen dat u daar niet naar werd gevraagd (zie CGVS, p. 18). Uiteraard kan u bij DVZ in die korte tijd niet worden gevraagd naar alle potentiële gebeurtenissen en men kan dus van u niet verwachten dat u elk element van uw relaas daar al aanbrengt. De dood van uw schoonbroer is echter veruit het meest dramatische incident in uw relaas zodat men zou denken dat u dit de kern van uw verklaringen zou maken. Het is immers uiterst significant, zowel objectief om uw vrees voor vervolging in te schatten, als subjectief aangezien het voor u een traumatische gebeurtenis is. Dan is het vreemd dat u bij DVZ zou vertellen dat Jund al-Sham u zou willen rekruteren (zie vragenlijst CGVS ingevuld bij DVZ dd. 04/02/2010, vraag 5), wat uiteindelijk een veronderstelling is, maar niet zou vermelden dat militanten van Jund al-Sham uw schoonbroer ombrachten, wat een zwaarwegend feit is. Bovenstaande argumentering betekent niet dat het CGVS de dood van uw schoonbroer op zich in twijfel trekt. Dat uw schoonbroer omkwam in het kader van de

pogingen van Jund al-Sham om u hun computerproblemen te doen oplossen kan echter niet overtuigen.

Verder blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd), dat de UNRWA heden nog steeds bijstand levert in Libanon, en dat de UNRWA een strategisch plan heeft uitgewerkt om de impact van het Syrisch conflict, meer bepaald de instroom aan Palestijnse vluchtelingen die het Syrisch conflict ontvluchten, in de buurlanden te kunnen opvangen. Voor Libanon omvat dit plan onder meer humanitaire bijstand op het vlak van gezondheidszorg, onderwijs, psychosociale steun, bescherming, emergency cash voor voedsel en huur, materiële bijstand. Uit de beschikbare informatie blijkt duidelijk dat de UNRWA heden nog steeds bijstand levert aan de Palestijnse vluchtelingen in Libanon, en derhalve nog steeds in staat is om haar opdracht waarmee het belast is uit te voeren.

Gelet op bovenstaande vaststellingen hebt u niet aannemelijk gemaakt dat u Libanon verlaten heeft om redenen buiten uw invloed en onafhankelijk van uw wil waardoor u verhinderd werd de door het UNRWA verleende bijstand te genieten. U heeft immers niet aangetoond dat de bijstand of de bescherming van de UNRWA heeft opgehouden te bestaan, noch heeft u aangetoond dat u bij terugkeer naar het kamp waar u verbleef, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen. Conform artikel 1D van de Vluchtelingenconventie juncto artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet dient u bijgevolg uitgesloten te worden van de vluchtelingenstatus.

De documenten die u voorlegde kunnen deze appreciatie niet in positieve zin omkeren. Ze ondersteunen immers uw identiteit, uw herkomst en uw werk, hetgeen zaken zijn die op zich door het CGVS niet in vraag worden gesteld. De documenten van uw zus en haar man ondersteunen uw verwantschap met de overledene van wie u een overlijdensakte voorlegt. Deze verwantschap en het overlijden van uw schoonbroer worden op zich evenmin hier in twijfel getrokken. U kon echter niet aannemelijk maken dat uw schoonbroer overleed binnen het kader van de door u geschetste problemen, zoals hierboven geargumenteed. De overlijdensakte zegt immers niets over de omstandigheden waarin uw schoonbroer werd doodgeschoten (zie CGVS, p. 12).

Volledigheidshalve dient nog opgemerkt te worden dat uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd) blijkt dat de Libanese overheid reisdocumenten uitreikt aan Palestijnen die bij de UNRWA en bij DAPR (Department of Palestinian Refugee Affairs) geregistreerd zijn. Daarenboven blijkt uit de verklaringen van verschillende onafhankelijke, betrouwbare en objectieve bronnen dat bij UNRWA-geregistreerde vluchtelingen zonder problemen kunnen terugkeren en dat zij recht hebben op een reisdocument dat 3 tot 5 jaar geldig is.

Verder blijkt dat de Libanese ambassade in Brussel hieraan, los van een zekere administratieve inertie, zijn medewerking verleent. Alhoewel de procedure weliswaar enige tijd in beslag kan nemen, worden er immers geen noemenswaardige problemen ondervonden bij het bekomen van de vereiste reisdocumenten. Deze procedure neemt overigens niet meer tijd in beslag voor Palestijnen dan voor Libanese burgers. De oorlog in Syrië en de massale influx van Palestijnse vluchtelingen van Syrië naar Libanon blijkt voorts geen invloed te hebben op de procedures of toegang tot het Libanese grondgebied.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat u over een UNRWA-registratiekaart beschikt, alsook over een Palestijnse identiteitskaart. Er zijn dan ook geen redenen om aan te nemen dat u niet over de mogelijkheid beschikt om terug te keren naar het mandaatgebied van de UNRWA.

Voorts erkent het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in het vluchtelingenkamp Ayn al-Hilwe erbarmelijk kunnen zijn, doch benadrukt dat niet elke persoon woonachtig in de vluchtelingenkampen te Libanon in precaire omstandigheden leeft. U kan dan ook niet volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in de vluchtelingenkampen te Libanon, maar dient concreet aannemelijk te maken dat u bij een terugkeer naar uw land van gewoonlijk verblijf een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet loopt. Uit uw eigen verklaringen blijkt dat evenwel dat uw individuele situatie behoorlijk is.

Op basis van uw verklaringen kan men immers stellen dat u persoonlijk de capaciteiten hebt om u op de arbeidsmarkt te begeven zowel binnen als buiten het kamp. U bent namelijk opgeleid als computertehnicus, hoewel u slechts negen jaar formeel onderwijs volgde (zie CGVS, p. 6). Ook werkte u als computertehnicus bij een bedrijf dat buiten het kamp lag (zie CGVS, p. 6, 7, 10). Wat uw familienetwerk in Libanon betreft, blijkt ook dat u op hen moet kunnen terugvallen. Vijf broers en zussen wonen in het kamp, alsook een oom en zes tantes (zie CGVS, p. 4, 5). Uw broers en zussen kunnen financieel voor zichzelf instaan (zie CGVS, p. 5, 18) en voorzien ook in het levensonderhoud van uw vader en zijn tweede vrouw, hetgeen voor hen volstaat (zie CGVS, p. 4, 7). Uw familie bezit nog steeds een huis in het kamp, waar momenteel enkel uw vader en zijn tweede vrouw wonen (zie CGVS, p. 5, 9). Er is dus geen reden waarom u daar niet opnieuw onderdak zou kunnen krijgen. Verder gaf u

doorheen uw gehoor ook signalen die er op duiden dat het uw familie niet slechter gaat dan gemiddeld in het kamp. Zo gaf u aan dat uw familie niet bij het armere gedeelte van de kampbewoners hoorde (zie CGVS, p. 10) en verder verklaarde u dat jullie gewoonlijk geen gebruik maakten van UNRWA-gezondheidszorg, omdat jullie veeleer naar privé-artsen gingen die jullie zelf betaalden aangezien de diensten beter waren (zie CGVS, p. 10).

Nergens uit uw verklaringen kan afgeleid worden dat er in uw hoofde concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan die er toe geleid hebben dat u uw land van gewoonlijk verblijf diende te verlaten. U bracht voorts geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat de algemene situatie in dit vluchtelingenkamp van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar Libanon, persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijk en vernederende behandeling' loopt. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar het kamp waar u verbleef, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen.

Gelet op het gegeven dat u zich voor uw verzoek om subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, § 2, sub a en b van de Vreemdelingenwet op geen andere motieven baseert dan deze van uw asielaanvraag, kan u daarenboven, gezien het ongeloofwaardige karakter van uw asielaanvraag de subsidiaire beschermingsstatus op grond van voornoemde artikelen van de Vreemdelingenwet niet worden toegekend.

Naast de toekenning van een vluchtelingenstatus, kan een asielzoeker door het CGVS evenwel een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Het CGVS benadrukt in dit verband dat artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet slechts beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Libanon (zie COI Focus Libanon – De actuele veiligheidssituatie- dd. 25 april 2014) blijkt dat de huidige veiligheidssituatie in Libanon grotendeels bepaald wordt door de situatie in Syrië. De gevolgen van Hezbollah's betrokkenheid in de Syrische burgeroorlog lieten zich snel voelen in Libanon. Het geweld dat Libanon heden kenmerkt, neemt er de vorm aan van autobommen, politiek moorden en grensgeweld en is hoofdzakelijk geconcentreerd in de gevestigde frontlinies in Tripoli, de grensstreek met Syrië en de zuidelijke buitenwijken van Beiroet. Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat er sinds het uitbreken van het Syrisch conflict in oktober 2012 20 terreuraanslagen gepleegd zijn in Libanon. Het gros van deze aanslagen is toe te schrijven aan soennitische extremistische groeperingen die Hezbollah of haar sjiiitische achterban als doelwit hebben. Hierbij worden vooral de zuidelijke buitenwijken van Beirut geviséerd. Soennitische extremistische groeperingen richten hun pijlen voorts in toenemende mate op het leger in de regio's Tripoli, Bekaa en Akkar. Bij dit soort aanvallen op militaire doelwitten vallen evenwel weinig burgerslachtoffers. In de grensregio met Syrië concentreert het geweld zich hoofdzakelijk in de Bekaa-vallei (Hermel, Arsal, Baalbek) en Akkar. Syrische rebelligroepen voeren er raket- en morteraanvallen uit op vermeende Hezbollah-bolwerken in de grotendeels sjiiitische gebieden Baalbek en Hermel. Het Syrische leger voert op haar beurt luchtaanvallen uit op de vermeende smokkelroutes en bases voor Syrische rebelligroeperingen in soennitische grensregio's. Het aantal burgerslachtoffers is evenwel relatief beperkt. Ook bij het toenemend sektarisch geweld in de grensregio's vallen de slachtoffers vooral onder de strijdende partijen. Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat er in de stad Tripoli gewelddadige confrontaties plaatsvinden tussen soennitische milities uit de wijk Bab al-Tabbaneh en de Alawitische strijders uit de wijk Jabal Mohsen. Omdat het geweld plaatsvindt in dichtbevolkte woonwijken vallen er ook burgerslachtoffers te betreuren. Sinds april 2014 is er in de stad evenwel een staakt-het-vuren van kracht dat voorlopig standhoudt. In de overige regio's is het overwegend rustig. De veiligheidssituatie in Zuid-Libanon is stabiel. Ook in de Palestijnse kampen blijft de huidige veiligheidssituatie relatief kalm en doen de verschillende gewapende groeperingen ondanks de toenemende invloed van salafistische groeperingen inspanningen om niet verwickeld te raken in het Syrische conflict.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er in Libanon actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Steunend op artikel 57/6, eerste lid, 5° van de Vreemdelingenwet meen ik dat u uitgesloten dient te worden van bescherming onder de Vluchtelingenconventie. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste en enig middel, afgeleid uit de schending van de artikelen 48/2 tot en met artikel 48/7, 55/2 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), artikel 27 van het Koninklijk Besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU van het Europese Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (Kwalificatierichtlijn), artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM) *juncto* artikel 13 EVRM, de artikelen 1 en 1D van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen (Vluchtelingenconventie), de beginselen van behoorlijk bestuur, in het bijzonder de algemene motiveringsplicht, het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, citeert verzoeker artikel 1D van de vluchtelingenconventie en wijst hij erop dat de bewoordingen “*wanneer deze bescherming of bijstand om welke reden dan ook is opgehouden*” vervat in artikel 1D van de vluchtelingenconventie geïnterpreteerd werden door het Hof van Justitie in de zaak *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal* (C-364/11) van 19 december 2012. Verzoeker citeert de paragrafen 56-58 en 63-64 en benadrukt dat UNHCR in een recente relevante nota een positie hanteert die gelijkaardig is aan de interpretatie van het Hof van Justitie. Blijkens deze nota mogen ook volgens UNHCR de woorden “*om welke reden ook*” in artikel 1D van de vluchtelingenconventie niet restrictief worden geïnterpreteerd en kunnen ook meer algemene situaties zoals een gewapend conflict of andere situaties van geweld of algemene onveiligheid eronder vallen. Verzoeker hoeft dus geen gegronde vrees in de zin van artikel 1 A van het vluchtelingenverdrag aan te tonen om aan te tonen dat hij wegens omstandigheden buiten zijn wil het mandaatgebied diende te verlaten.

Aangaande de beoordeling van zijn persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid, verwijst verzoeker naar en citeert hij uit het UNHCR rapport “*Beyond Proof*” met betrekking tot het geloofwaardigheidsonderzoek. Verzoeker voert aan dat de beslissing van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen volledig gebaseerd is op de subjectieve gevoelens van de dossierbehandelaar die bepaalde zaken niet logisch vindt. Verzoeker meent dat er geen enkel objectief element aan de basis ligt van de beslissing en benadrukt dat er nergens een tegenstrijdigheid werd vastgesteld en dat zijn relaas consistent en plausibel is. Vervolgens onderneemt hij een poging om de motieven dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen.

Vervolgens wijst verzoeker op de ontoereikende bijstand van UNRWA. Hij wijst erop dat paragraaf 63 van het arrest *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal* van 19 december 2012 zo dient begrepen te worden dat de bijstand niet enkel moet beschouwd worden als opgehouden indien het voor UNRWA in het algemeen onmogelijk is haar opdracht te vervullen, maar ook indien de levensomstandigheden op zich niet menswaardig zijn. UNRWA moet immers levensomstandigheden bieden die stroken met de opdracht waarmee ze is belast. Onder verwijzing naar resolutie 302 van de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties en een interim rapport van de *Economic Survey Mission* en de website van UNRWA, wijst verzoeker erop dat de opdracht van UNRWA erin bestaat levensomstandigheden te bieden die stroken met de menselijke waardigheid, *i.e.* sociale bescherming, beschutting, voedsel en onderwijs, en verzekeren dat mensenrechten ten volle worden beschermd. UNRWA zou ook arbeid moeten aanbieden met het oog op het verminderen van de hulpnood en het versterken van de menselijke waardigheid. De opdracht van UNRWA is het garanderen van een degelijke levensstandaard, met uiterst respect voor de mensenrechten.

Verzoeker voert aan dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verkeerdelijk stelt dat het nog leveren van bijstand en het uitbouwen van een strategisch plan voldoende is om te stellen dat UNRWA nog steeds in staat is de opdracht waarmee ze belast is uit te voeren, terwijl het naar mening van verzoeker duidelijk is dat er erg duidelijke kwalitatieve vereisten bestaan voor die bijstand. Indien UNRWA niet een zekere kwaliteit van bijstand kan leveren, *i.e.* sociale bescherming,

beschutting, voedsel en onderwijs, en verzekeren dat mensenrechten ten volle worden beschermd, kan UNWRA haar opdracht niet meer vervullen. Dit anders interpreteren zou volgens verzoeker niet stroken met de geest van artikel 1D van het vluchtelingenverdrag. Het louter bestaan van de bijstand is dan ook volgens verzoeker niet voldoende. De bijstand moet aan zekere kwaliteitsvereisten voldoen om te kunnen stellen dat UNRWA haar opdracht vervult. De basis hiervoor blijkt duidelijk uit artikel 1D, paragraaf 63 van het EI-Kott arrest, uit het mandaat van UNRWA en uit de manier waarop UNRWA haar eigen opdracht omschrijft. Verzoeker wijst erop dat de enige kwalificatie die verwerende partij aan de bijstand van UNRWA koppelt negatief geformuleerd is, in plaats van positief. Verwerende partij doet dit door het begrip 'mensonwaardige situatie' in haar redenering te smokkelen. Het begrip 'mensonwaardige situatie' verwijst naar artikel 3 EVRM en naar artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet en de met deze artikels gepaard gaande hoge bewijslast. Of UNRWA de levensomstandigheden kan bieden die stroken met haar opdracht betreft volgens verzoeker de algemene werking van UNRWA en vereist niet dat het risico op reële schade wordt geïndividualiseerd. Verzoeker betoogt vervolgens, dat de toepassing van artikel 3 EVRM, en elk gelijkaardig verbod op mensonwaardige behandeling, grondig verschilt met de toepassing van artikel 1D van de vluchtelingenconventie en de verwijzing naar de opdracht van UNRWA. Hij verwijst in dit verband naar rechtsleer en rechtspraak van het EHRM (de arresten MSS tegen Griekenland en België en Sufi en Elmi tegen het Verenigd Koninkrijk) en verduidelijkt dat artikel 1D vereist dat een Palestijns vluchteling *ipso facto* als vluchteling erkend wordt indien UNRWA haar opdracht niet kan vervullen. UNRWA werd met de opdracht belast een degelijke levensstandaard te garanderen, met uiterst respect voor de mensenrechten. Het houdt dus een positieve verplichting om een degelijke levensstandaard te creëren. Artikel 3 EVRM daarentegen houdt in eerste instantie een negatieve minimumverplichting in om personen niet mensonwaardig te behandelen. Een degelijke levensstandaard met uiterst respect voor de mensenrechten kan geenszins als equivalent gezien worden van het niet aan een mensonwaardige behandeling onderworpen te worden. De parameters verschillen immers zowel kwalitatief, als in de zin dat het ene een positieve verplichting inhoudt en het andere een negatieve verplichting. Niets wijst erop dat de grens ingebouwd in artikel 3 EVRM ook de ondergrens zou zijn voor de toepassing van artikel 1D, aldus verzoeker, die nog meent dat het op zich ook onzinnig zou zijn om enkel bij mensonwaardige omstandigheden te stellen dat UNRWA haar mandaat niet kan vervullen. Er bestaan immers al wettelijke garanties om mensonwaardige behandelingen te remediëren zoals artikel 3 EVRM en artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet. Artikel 1D is net in het leven geroepen om een verhoogde bescherming te bieden aan Palestijnse vluchtelingen.

Verzoeker betwist dat zijn situatie in het kamp behoorlijk was. Hij voert aan dat zijn vader bijna 70 jaar oud is en niet meer kan werken. Verzoekers werkloze broer neemt de taxi van zijn vader over, maar hij dient voor zijn eigen gezin in te staan. Verzoeker is nooit kunnen verhuizen naar een ander kamp uit geldgebrek. Hij had een job als computerspecialist maar de omstandigheden in Libanon zijn ondertussen duchtig veranderd. Niets wijst er volgens verzoeker op dat hij bij terugkeer nog een job zou hebben. Hij had Libanon immers verlaten voor het uitbreken van de Syrische oorlog. Hij heeft ook aangegeven dat hij nog steeds, dus vier jaar later, aan het afbetalen is voor zijn vlucht. Verzoeker benadrukt voorts dat hij enkel heeft aangegeven dat er mensen waren in het kamp die het nog slechter hadden, de zogenaamde *special hardship cases*. Hij heeft ook aangegeven dat zijn familie noch rijk, noch gemiddeld was en dat ze net konden rondkomen van het inkomen. Maar er dient rekening gehouden te worden met het feit dat dit was voor het Syrische conflict uitbarstte, aldus verzoeker.

Hij vervolgt dat het strategisch plan om de impact van het Syrisch conflict te kunnen opvangen waarnaar wordt verwezen in de bestreden beslissing en op basis waarvan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot de conclusie dat UNRWA haar opdracht ten aanzien van Palestijnse vluchtelingen in Libanon nog steeds vervult, geen plan van UNWRA maar van UNHCR betreft. Daarenboven dateert het plan van 2013 terwijl het Commissariaat-generaal in haar eigen SRB's over veel recentere informatie beschikt die ze in de bestreden beslissing niet citeert. Het plan is voorts een oproep om fondsen te krijgen omdat de situatie in Libanon mensonwaardig en rampzalig is. Het feit dat dit plan bestaat wijst er volgens verzoeker geenszins op dat UNRWA haar opdracht vervult, wel integendeel. Niets wijst erop dat de fondsen ook effectief zijn vrijgemaakt en dat het plan als dusdanig kon geïmplementeerd worden. Vervolgens verwijst verzoeker naar en citeert hij uit het *'Midyear Review'* van het *'Regional Response Plan'* gepubliceerd door UNRWA. Hieruit blijkt dat er voor Libanon slechts 26% van het noodzakelijke budget kon ingewonnen worden.

Verzoeker vervolgt dat de stelling van het Commissariaat-generaal dat het bestaan van een *Regional Response Plan* aangeeft dat UNRWA haar rol vervult niet strookt met de informatie die terug te vinden is in de COI-focus "Libanon: Leefomstandigheden in de Palestijnse vluchtelingenkampen" van 29 januari 2014. Uit deze informatie blijkt dat de bestaande Palestijnse vluchtelingengemeenschap het nog moeilijker krijgt omdat de aandacht van donoren verschoven is naar de Syrische vluchtelingencrisis. Palestijnse vluchtelingen krijgen over het algemeen geen voedselhulp of financiële bijstand van

UNRWA. Omwille van budgettaire tekorten zal UNRWA het aantal *special hardship cases* (i.e. de meest kwetsbare gevallen) nog verder terugdringen. De medische bijstand geleverd door UNRWA is van weinig of geen kwaliteit en de infrastructuur van het kamp is rampzalig. Verzoeker stelt zich de vraag hoe, gezien deze feiten, kan besloten worden dat UNRWA haar opdracht nog kan vervullen ten aanzien van Palestijnse vluchtelingen in Libanon. Door de toestroom van Syrische vluchtelingen die zich aanbieden als goedkope werkkrachten, is het bovendien nog moeilijker voor Palestijnse vluchtelingen om werk te vinden en een inkomen te vergaren. Verzoeker citeert uitgebreid uit hoger aangehaalde COI-focus van 29 januari 2014, alsook uit een artikel van Middle East Monitor met als titel: "*Palestinian refugees from Syria face a mountain of challenges in Lebanon*" van 7 oktober 2013 en twee artikelen gepubliceerd op de website Al Monitor getiteld: "*Terrorist Groups Exploit Palestinians in South Lebanon*" (september 2013) en "*Lebanon Struggles to Manage Palestinian, Syrian refugees*" (januari 2013). Hij betoogt dat de terugkeer van een Palestijnse vluchteling naar een vluchtelingenkamp in Libanon een reëel risico op een slechte behandeling met zich meebrengt in de zin van artikel 3 EVRM, dit omwille van de socio-economische en humanitaire omstandigheden in de kampen. Hij wijst erop dat uit de informatie gevoegd aan het verzoekschrift (stukken 2, 9, 13 en 14) blijkt dat de situatie in de Palestijnse vluchtelingenkampen doelbewust door de Libanese overheid werd gecreëerd en dat de Libanese overheid ten volle verantwoordelijk is voor de socio-economische en humanitaire omstandigheden. Het betreft een bewust overheidsbeleid ten opzichte van een specifieke bevolkingsgroep. Verzoeker verwijst in dit opzicht nogmaals naar de arresten MSS tegen Griekenland en België en Sufi en Elmi tegen het Verenigd Koninkrijk en hij argumenteert dat de MSS-benadering zoals toegepast in het arrest Sufi en Elmi naar analogie toepasbaar is op de situatie van Palestijnse vluchtelingen in Libanese vluchtelingenkampen.

Verzoeker besluit uit het geheel van wat voorafgaat dat hij van rechtswege als vluchteling moet worden erkend op grond van artikel 1D, tweede lid van de Vluchtelingenconventie.

2.2.1. Als bijlage aan het verzoekschrift worden volgende stavingstukken gevoegd: CLAES, M., "Niet-erkende beschermingsnood van Palestijnse vluchtelingen uit Libanon: de toepassing van artikel 1D Vluchtelingenverdrag in de Belgische asielprocedure", *T.Vreemd.* 2014, afl. 1, p. 59; UNHCR, "Note on UNHCR's Interpretation of Article 1D of the 1951 Convention relating to the Status of Refugees and Article 12(1)(a) of the EU Qualification Directive in the context of Palestinian refugees seeking international protection" van mei 2013; UN High Commissioner for Refugees (UNHCR), *Beyond Proof, Credibility Assessment in EU Asylum Systems : Full Report* van mei 2013; General Assembly Resolution 302, A/RES/302 (IV) van 8 December 1949; First Interim Report of the United Nations Economic Survey Mission for the Middle East van 6 november 1949; UNRWA, Who we are, Human Development goals; BBC NEWS, Lebanon 'expels' Palestinian refugees fleeing Syrian van 6 mei 2014; UNRWA Midyear Review 2014; AL MONITOR, Terrorist Groups Exploit Palestinians in South Lebanon; Middle East Monitor, Palestinian refugees from Syria face a mountain of challenges in Lebanon van 7 oktober 2013; AL MONITOR, Lebanon Struggles to Manage Palestinian, Syrian refugees; International Crisis Group, Nurturing instability: Lebanon's Palestinian Refugee Camps, 19/2/2009, Middle East Report n° 84, executive summary en Craig Damian Smith, "Perpetuated Liminality, On the causes, Nature, and Effects of Palestinian Separation from the International Refugee Regime, Universiteit van Amsterdam, 24 juni 2008, p. 50-51.

2.2.2. Als bijlage aan de verweernota worden volgende documenten gevoegd: UNRWA "*syria regional crisis response januari-december 2014 mid year review*" en de COI Focus "*Libanon: Terugkeermogelijkheden voor Palestijnen naar Libanon*" van 12 september 2014, een actualisatie van de informatie gevoegd aan het administratief dossier.

2.2.3. Overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet legt verzoeker ter zitting een aanvullende nota met volgende nieuwe elementen neer: het rapport "*Liban: information sur les exigences et la marche à suivre pour un réfugié palestinien qui désire obtenir un titre de voyage; information indiquant si une vérification des antécédents criminels du demandeur est effectué (2005-février 2014)*" van de Immigration and Refugee Board of Canada van 19 februari 2014.

2.3. Vooreerst wijst de Raad erop dat de uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou zijn geschonden als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 8 januari 2007, nr. 166.392). Het volstaat derhalve niet een opsomming te geven van een aantal wettelijke bepalingen zonder te verduidelijken op welke wijze deze bepalingen geschonden zijn. De Raad stelt vast dat verzoeker niet de minste toelichting geeft op welke manier hij artikel 48/2 van de vreemdelingenwet

geschonden acht. De Raad ziet overigens niet in hoe dit artikel zou geschonden zijn. Immers, artikel 48/2 van de vreemdelingenwet bepaalt dat de vreemdeling die voldoet aan de in artikel 48/3 of artikel 48/4 bedoelde voorwaarden als vluchteling of als persoon die in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming kan worden erkend. Het betreft echter een algemeen geformuleerd artikel, dat het recht op asiel of op subsidiaire bescherming voor bepaalde personen omschrijft doch geenszins een automatisme inhoudt voor personen die zich op de vluchtelingenconventie juncto artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of op artikel 48/4 van de vreemdelingenwet beroepen om asiel dan wel subsidiaire bescherming te verkrijgen.

Verzoeker kan de schending van de artikelen 48/2, 48/3 en 48/5 van de vreemdelingenwet en van artikel 1 van het Verdrag van Genève overigens niet dienstig aanvoeren tegen de beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus aangezien de bestreden beslissing voor wat de vluchtelingenstatus betreft, genomen werd op grond van artikel 55/2 van de vreemdelingenwet *juncto* artikel 1D van het vluchtelingenverdrag.

2.4.1. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoeker uitgesloten van de vluchtelingenstatus en wordt hem de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd omdat (i) geen geloof kan worden gehecht aan de door hem aangehaalde problemen die hem ertoe zouden hebben aangezet het mandaatgebied van UNRWA te verlaten en de door hem voorgelegde documenten deze appreciatie niet in positieve zin kunnen ombuigen, zoals wordt toegelicht, (ii) uit de informatie gevoegd aan het administratief dossier blijkt dat de UNRWA heden nog steeds bijstand levert aan de Palestijnse vluchtelingen in Libanon, dat de UNRWA een strategisch plan heeft uitgewerkt om de impact van het Syrisch conflict, meer bepaald de instroom aan Palestijnse vluchtelingen die het Syrisch conflict ontvluchten, in de buurlanden te kunnen opvangen en dat de UNRWA derhalve nog steeds in staat is om haar opdracht waarmee het belast is uit te voeren, (iii) uit de informatie gevoegd aan het administratief dossier blijkt dat de Libanese overheid reisdocumenten uitreikt aan Palestijnen die bij de UNRWA en bij DAPR geregistreerd zijn, dat bij UNRWA-geregistreerde vluchtelingen zonder problemen kunnen terugkeren en dat zij recht hebben op een reisdocument dat 3 tot 5 jaar geldig is en dat de Libanese ambassade in Brussel hieraan zijn medewerking verleent, en dat de oorlog in Syrië en de massale influx van Palestijnse vluchtelingen naar Syrië geen invloed blijkt te hebben op de procedures of toegang tot het Libanese grondgebied, (iv) nergens uit zijn verklaringen kan worden afgeleid dat er in zijn hoofde concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan die er toe geleid hebben dat hij zijn land van gewoonlijk verblijf diende te verlaten en hij voorts geen concrete elementen aanbracht waaruit zou kunnen blijken dat de algemene situatie in het vluchtelingenkamp van die aard is dat hij in geval van terugkeer naar Libanon persoonlijk een bijzonder risico op een onmenselijke en vernederende behandeling loopt zodat niet kan worden aangenomen dat hij in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen indien hij zou terugkeren naar het kamp waar hij verbleef en (v) uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie blijkt dat er in Libanon actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor de confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

2.4.2. De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de

subsidiare beschermingsstatus van 30 juli 2014 (CG nr. 1011202), op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.5. Artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag bepaalt het volgende:

“Dit Verdrag is niet van toepassing op personen die thans bescherming of bijstand genieten van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan van de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen.

Wanneer deze bescherming of bijstand om welke reden ook is opgehouden, zonder dat de positie van zodanige personen definitief geregeld is in overeenstemming met de desbetreffende resoluties van de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties, zullen deze personen van rechtswege onder dit Verdrag vallen.”

2.6. Artikel 12, eerste lid, a) van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (Kwalificatierichtlijn) sluit een derdelander uit van de vluchtelingenstatus wanneer *“hij onder artikel 1 D van het Verdrag van Genève valt, dat betrekking heeft op het genieten van bescherming of bijstand van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de vluchtelingen. Is die bescherming of bijstand om welke reden ook opgehouden zonder dat de positie van de betrokkene definitief geregeld is in overeenstemming met de desbetreffende resoluties van de algemene vergadering van de Verenigde Naties, dan heeft de betrokkene op grond van dit feit recht op de voorzieningen uit hoofde van deze richtlijn”*.

2.7. Artikel 55/2 van de vreemdelingenwet bepaalt:

“Een vreemdeling wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus wanneer hij valt onder artikel 1, D, E of F van het Verdrag van Genève.

Dit is ook van toepassing op personen die wetens en willens aanzetten tot of anderszins deelnemen aan de in artikel 1 F van het Verdrag van Genève genoemde misdrijven of daden.”

2.8. Het feit dat verzoeker voor zijn vertrek uit zijn land van gewoonlijk verblijf de bijstand van de UNRWA genoot wordt in de bestreden beslissing niet betwist en blijkt ook uit de stukken van het administratief dossier. Hieruit blijkt dat de uitsluitingsgrond uit het eerste lid van artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag in elk geval op verzoeker van toepassing was.

2.9. De hamvraag is of de uitsluitingsgrond uit artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag thans ook nog op verzoeker van toepassing is. De Raad wijst hierbij op rechtspraak van het Europese Hof van Justitie waarin naar aanleiding van een nieuwe prejudiciële vraag over artikel 12, lid 1, sub a) van de Kwalificatierichtlijn uitdrukkelijk gesteld wordt dat het eerste lid van artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag niet aldus kan worden uitgelegd dat het loutere feit dat de betrokkene zich bevindt buiten het gebied waarin de UNRWA werkzaam is of dit gebied vrijwillig verlaat, volstaat om de in die bepaling neergelegde uitsluiting van de vluchtelingenstatus te beëindigen (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 49). Hieruit kan dus worden besloten dat de uitsluitingsgrond uit artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag, ook al heeft hij het mandaatgebied van de UNRWA verlaten, thans ook nog op verzoeker van toepassing is.

2.10. Anderzijds dient in beginsel voor asielzoekers die afkomstig zijn uit dergelijk mandaatgebied geen bijkomende beoordeling te worden gemaakt in de zin van artikel 1, A van het Vluchtelingenverdrag. Dit standpunt wordt door het Europese Hof van Justitie bevestigd waar het stelt dat in de eerste plaats op basis van een individuele beoordeling moet worden nagegaan of het vertrek van de betrokken persoon uit het mandaatgebied zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten zijn/haar invloed en onafhankelijk van zijn/haar wil waardoor hij/zij verhinderd wordt de door het UNRWA verleende bijstand te genieten (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 61). Dit is het geval, zo vervolgt het Hof in zijn arrest, indien de asielzoeker zich persoonlijk in een situatie van ernstige onveiligheid bevond en het voor het betrokken orgaan of de betrokken instelling onmogelijk was hem in dat gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee dat orgaan of die instelling belast is (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 65). Indien deze situatie zich voordoet, dient de betrokkene van rechtswege als vluchteling te worden erkend, tenzij hij/zij om de redenen vermeld in artikel 1, E en 1, F van het Vluchtelingenverdrag dient te

worden uitgesloten (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Állampolgársági Hivatal*, § 81).

2.11. *In casu* wordt vastgesteld dat verzoeker niet aantoont dat hij zich op het ogenblik van zijn vertrek uit Libanon in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid bevond waardoor hij omwille van redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil verhinderd werd om de door de UNRWA verleende bijstand te genieten en die hem ertoe zou hebben aangezet het mandaatgebied van UNRWA te verlaten.

De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging onderneemt om de pertinente motieven van de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten tot de ongeloofwaardigheid van zijn vluchtmotieven, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij echter in gebreke blijft.

2.11.1. Zo mist verzoekers insinuatie dat de bestreden beslissing gebaseerd is op een subjectieve overtuiging van één persoon elke grondslag aangezien de dossierbehandelaar van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich bij het nemen van de bestreden beslissing heeft laten leiden door verzoekers eigen verklaringen en de objectieve informatie die is opgenomen in het administratief dossier. De dossierbehandelaar treedt hierbij op als een beëdigd ambtenaar, wat bijkomende garanties inzake objectiviteit biedt. Een ambtenaar van het Commissariaat-generaal heeft trouwens geen enkel belang bij de aard van de beslissing die de commissaris-generaal neemt. Verzoeker gaat er voorts aan voorbij dat de ongeloofwaardigheid van een asielaanvraag niet alleen kan afgeleid worden uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. De commissaris-generaal beschikt bovendien over een bepaalde appreciatiemarge om te oordelen of de asielzoeker in kwestie gegevens aanbrengt waaruit blijkt dat er aanwijzingen bestaan dat verzoeker nood heeft aan internationale bescherming. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen neemt zijn beslissing op grond van de feitelijke elementen die hem worden aangereikt door verzoeker. Uiteraard houdt een dergelijke beslissing dan ook een beoordeling in van de waarde van de desgevallend aangebrachte bewijselementen, alsook van verzoekers verklaringen.

De Raad benadrukt in dit verband dat de bewijslast in de eerste plaats ligt bij de asielzoeker (RvS, nr. 134.545 van 3 september 2004). Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook de asielzoeker aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205; RvS, nr. 163.124 van 4 oktober 2006; RvV, nr. 19.768 van 1 december 2008). Deze regel geldt onverkort voor de asielzoeker die meent onder het toepassingsgebied van artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet juncto artikel 1D van de Vluchtelingenconventie te vallen (HvJ C-31/09, *Nawras Bolbol v Bevándorlási és Állampolgársági Hivatal*, 17 juni 2010, overweging 51-52; HvJ C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Állampolgársági Hivatal*, 19 december 2012, overwegingen 58, 61, 65 en 81). Op grond van de gegevens van het dossier heeft de commissaris-generaal evenwel op goede gronden vastgesteld dat verzoeker niet in staat blijkt te zijn om doorheen zijn verklaringen aan te tonen dat hij zich op het ogenblik van zijn vertrek uit Libanon in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid bevond daar er werd vastgesteld dat zijn asielaanvraag ongeloofwaardig was wegens weinig overtuigende, onaannemelijke en onwaarschijnlijke verklaringen.

2.11.2. Zo wordt in de bestreden beslissing vooreerst terecht opgemerkt dat het geenszins aannemelijk is dat verzoeker enerzijds verklaart dat militanten van de islamitische groepering Jund al-Sham hem van begin 2009 tot en met juli 2009 meerdere keren per maand zouden hebben aangesproken en zelfs zouden bedreigd hebben omdat zij zijn diensten als computertechnicus wilden gebruiken, maar dat hij er anderzijds niet in slaagt toe te lichten waarvoor ze hem precies nodig hadden en waarom ze specifiek hem benaderden. Verzoeker mag dan wel beweren dat hij een goede reputatie had, de Raad acht het in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geenszins geloofwaardig dat de leden van de Jund al-Sham maandenlang zouden trachten om een persoon die geen enkele band heeft met deze militie en die duidelijk niet bereid was om met hen samen te werken, te overtuigen en zelfs te bedreigen opdat hij zijn diensten ter beschikking zou stellen. Deze door verzoeker geschetste gang van zaken kan dan ook geenszins plausibel worden geacht. Zoals in de bestreden beslissing terecht wordt opgemerkt kan er immers redelijkerwijs van uitgegaan worden dat de militanten na enige tijd toch tot het besef hadden moeten komen dat zij, zij het om praktische redenen,

zij het omdat verzoeker duidelijk niet bereid was om samen te werken, beter op zoek zouden gaan naar een andere computertehnicus. Dat verzoeker er niet in slaagt zelfs maar een begin van een verklaring te bieden voor deze vreemde handelswijze van de mannen van Jund al-Sham ondermijnt de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas.

Verzoeker benadrukt dat zijn relaas consistent en plausibel is. Met een dergelijk verweer slaagt hij er evenwel niet in om de pertinente motieven van de bestreden beslissing te weerleggen.

2.11.3. Daarnaast worden in de bestreden beslissing met reden vraagtekens geplaatst bij het gegeven dat verzoeker tijdens het gehoor het concept van bemiddelen met Jund al-Sham zonder enige overweging van de hand deed.

Verzoeker verwijst naar en citeert uit de aan het administratief dossier toegevoegde SRB *“Libanon: Conflictresolutie in Palestijnse kampen”* van juli 2012 en voert aan dat hieruit blijkt dat het niet vreemd is dat er bij een politiek conflict niet geprobeerd wordt om te bemiddelen. Verzoeker vervolgt dat zelfs al worden de meeste conflicten via bemiddeling behandeld, dit nog niet wil zeggen dat het vreemd is dat verzoeker er niet aan dacht er gebruik van te maken. Uit de CEDOCA rapporten blijkt immers dat een dergelijke gang van zaken niet uitzonderlijk is, aldus verzoeker.

Zoals correct wordt aangehaald in de bestreden beslissing blijkt uit verzoekers verklaringen dat hij nooit overwogen heeft om te bemiddelen met de Jund al-Sham. Nochtans blijkt uit de informatie gevoegd aan het administratief dossier dat in de Palestijnse vluchtelingenkampen actieve mechanismen bestaan voor bemiddeling en ‘conflict resolution’ in geval van conflict tussen kampbewoners, al dan niet met een politieke lading. Bemiddeling kan enerzijds door de kampautoriteiten en/of rechtstreekse contacten en overleg tussen de verschillende strekkingen en anderzijds door informele netwerken (‘village associations’, wijkcomités, wujahâ, clanleiders, leiders van NGO’s of vakbonden, imams of sheikhs) of een combinatie van deze. De vaststelling dat verzoeker zelfs niet overwogen heeft om te bemiddelen met de militanten van Jund al-Sham valt dan ook moeilijk te rijmen met het gegeven dat er in de Palestijnse vluchtelingenkampen voortdurend in dialoog wordt getreden, zelfs in Ayn al-Hilwah (zie Subject Related Briefing *“Libanon – Conflictresolutie in Palestijnse kampen”* van 16 juli 2012, p. 15, 19, en p. 37). Verzoeker gaf doorheen zijn gehoor evenwel geen aanvaardbare reden waarom hij geen enkele poging heeft ondernomen om te bemiddelen met de Jund al-Sham.

Het is de Raad niet duidelijk op welke wijze verzoeker de motivering dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing meent te kunnen ontcrachten door erop te wijzen dat in gevallen van bloedwraak bemiddeling te kort kan schieten of dat conflictresolutie moeilijker wordt in geval van een kruising met een bestaand of politiek belangenconflict tussen fracties. Deze vaststellingen zijn immers niet relevant nu verzoekers asielrelaas geen bloedwraakkwestie betreft, noch betrekking heeft op een bestaand of politiek belangenconflict tussen de verschillende fracties in Ayn Al Hilwe. Daarenboven gaat verzoeker er met zijn betoog aan voorbij dat uit de beschikbare informatie weliswaar blijkt dat de macht en de legitimiteit van PC’s behoorlijk is afgenomen, doch dat uit dezelfde informatie blijkt dat hierdoor andere arbitragemechanismen in werking zijn getreden en de inwoners van de kampen zich meer en meer beroepen op informele netwerken en personen zoals ouderen, sheikhs, clanleiders of imams. Zo wordt, dikwijls in samenwerking of combinatie met het PC, naar een oplossing gezocht. Er bestaat dus nog steeds de inspanning om in alle conflicten tot een consensus te komen waarbij, afhankelijk van het conflict, de juiste personen worden ingezet om te bemiddelen, al dan niet in samenwerking met het PC. Verzoeker gaat er tevens aan voorbij dat in de bestreden beslissing niet wordt gesteld dat verzoeker zijn problemen via bemiddeling had moeten oplossen, doch de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen enkel oordeelt dat het geenszins geloofwaardig is dat verzoeker er niet aan zou gedacht hebben om te bemiddelen nu arbitragemechanismen en bemiddeling inherent zijn aan en een intrinsiek deel uit maken van het leven in de Palestijnse vluchtelingenkampen. Met de argumentatie in het verzoekschrift vermag verzoeker geen afbreuk te doen aan deze overweging.

2.11.4. Tot slot doet de vaststelling dat verzoeker ten overstaan van de Dienst Vreemdelingenzaken op geen enkel moment gewag maakte van de dood van zijn schoonbroer verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van de door verzoeker voorgehouden problemen met Jund al-Sham omwille van zijn weigering hun computerproblemen op te lossen.

Verzoeker wijst erop dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen noch de familieband, noch de dood van zijn schoonbroer in twijfel trekt. De overlijdensakte vermeldt overigens dat hij ten gevolge van schotwonden overleden is. De moord op zijn schoonbroer en het feit dat hij uit

het meest gewelddadige kamp in Libanon komt zou een objectieve indicatie moeten uitmaken van zijn vrees, aldus verzoeker, die meent dat het argument dat hij de moord op zijn schoonbroer niet op de Dienst Vreemdelingenzaken vermeld heeft dan ook niet dienstig is aangezien deze moord helemaal niet in twijfel wordt getrokken.

Verzoeker overtuigt allerminst. Zoals uitdrukkelijk wordt gesteld in de bestreden beslissing wordt het overlijden van verzoekers schoonbroer op zich niet betwijfeld, doch slaagt verzoeker er niet in te overtuigen dat zijn schoonbroer omkwam in het kader van de pogingen van Jund al-Sham om hem hun computerproblemen te doen oplossen. In tegenstelling tot wat wordt voorgehouden in het verzoekschrift, blijkt uit de eenvoudige lezing van de bestreden beslissing dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de moord op verzoekers schoonbroer wel degelijk in rekening heeft gebracht en dat in de bestreden beslissing tevens uitdrukkelijk wordt gemotiveerd waarom dit gegeven niet kan leiden tot het besluit dat verzoekers relaas geloofwaardig moet worden geacht, integendeel.

De Raad wijst er in dit verband op dat van een asielzoeker, die stelt te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat hij alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de meest essentiële elementen die de directe aanleiding vormen van zijn vertrek of vlucht uit het land van herkomst. Uit de lezing van het administratief dossier blijkt dat verzoeker bij het invullen van de vragenlijst bij de Dienst Vreemdelingenzaken een uitvoerig antwoord gaf op de vraag om kort een overzicht te geven van de belangrijkste feiten die wijzen op een vrees of risico en dat hij dus de kans kreeg om al zijn asielmotieven kort uiteen te zetten. Bovendien werd aan verzoeker op het einde van het interview de mogelijkheid geboden om bijkomende opmerkingen te geven, werd hem gevraagd of hij naast de door hem aangehaalde problemen nog problemen met zijn autoriteiten of medeburgers dan wel problemen van algemene aard heeft gehad en werd hem tevens gevraagd of hij nog iets wenste toe te voegen. Verzoeker maakte evenwel op geen enkel ogenblik melding van het feit dat zijn schoonbroer werd vermoord, nochtans het meest dramatische incident in zijn relaas. Niettegenstaande het feit dat de vragenlijst niet tot doel heeft een uitvoering of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven, kan wel redelijkerwijs van verzoeker worden verwacht dat hij een dermate essentieel element in zijn relaas als de moord op zijn schoonbroer bij aanvang van de asielprocedure spontaan zou vermelden zo deze moord enig verband zou houden met de door hem voorgehouden persoonlijke problemen met Jund al-Sham. Verzoeker geeft ook in voorliggend verzoekschrift geen aanvaardbare verklaring voor het niet vermelden bij de Dienst Vreemdelingenzaken van een dergelijk cruciaal element in zijn relaas zodat deze omissie zijn algehele geloofwaardigheid verder op de helling zet.

Tot slot benadrukt de Raad dat de overlijdensakte weliswaar een aanwijzing kan vormen dat verzoekers schoonbroer het slachtoffer is geworden van een schietincident, doch het document geen uitspraak doet over de redenen waarom verzoekers schoonbroer mogelijk beschoten werd of de precieze omstandigheden waarin hij beschoten werd. Evenmin doet een overlijdensakte uitspraak over de daders van deze beschieting of toont het aan dat verzoekers schoonbroer persoonlijk het doelwit was.

2.11.5. De Raad stelt vast dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing met betrekking tot de overige door hem in de loop van de administratieve procedure neergelegde documenten niet betwist. Het geheel van de motieven dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing wordt dan ook door de Raad tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen.

2.11.6. Gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van verzoekers relaas, kan de schending van artikel 48/7 van de vreemdelingenwet niet dienstig worden aangevoerd. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet, quod non *in casu*, zoals blijkt uit wat voorafgaat.

Verzoeker stelt nog dat artikel 27 van het KB van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen citeert en meent dat de commissaris-generaal dit artikel niet correct heeft toegepast. Artikel 27 luidt als volgt:

“De Commissaris-generaal beoordeelt de asielaanvraag op individuele, objectieve en onpartijdige wijze en houdt rekening met de volgende elementen:

- a) alle relevante feiten in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake de asielaanvraag wordt genomen, met inbegrip van wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen van het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast;*
- b) de door de asielzoeker afgelegde verklaring en overgelegde documenten, samen met informatie over de vraag of de asielzoeker aan vervolging of ernstige schade is blootgesteld of blootgesteld zou kunnen*

worden;

c) de individuele situatie en persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, waartoe factoren behoren zoals achtergrond, geslacht en leeftijd, teneinde te beoordelen of op basis van de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, de daden waaraan hij blootgesteld is of blootgesteld zou kunnen worden, met vervolging of ernstige schade, overeenkomen;

d) de vraag of de asielzoeker, sedert hij zijn land van herkomst heeft verlaten, al dan niet activiteiten heeft uitgeoefend, die hem zouden kunnen blootstellen aan vervolging of ernstige schade indien hij naar zijn land van herkomst zou terugkeren.”

Verzoeker maakt op generlei wijze aannemelijk dat zijn asielaanvraag niet op individuele, objectieve en onpartijdige wijze werd beoordeeld, rekening houdende met alle elementen van de zaak, of dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geen rekening zou hebben gehouden met enig feit of gegeven dat de bestreden beslissing in een ander daglicht zou kunnen stellen. Een schending van artikel 27 van hoger aangehaald koninklijk besluit wordt niet aangetoond door de loutere stelling dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dit artikel heeft miskend.

2.12. Wat de terugkeermogelijkheden betreft voor Palestijnen naar Libanon blijkt uit de COI Focus Libanon “*Terugkeermogelijkheden van Palestijnen naar Libanon*” d.d. 23 augustus 2013, toegevoegd aan het administratief dossier, dat de Libanese overheid de terugkeer van Palestijnen niet verhindert. De Libanese autoriteiten reiken reisdocumenten uit aan Palestijnen die bij de UNRWA en/of bij DAPR (Department of Palestinian Refugee Affairs) geregistreerd zijn. Daarenboven blijkt uit de verklaringen van verschillende onafhankelijke, betrouwbare en objectieve bronnen dat bij UNRWA-geregistreerde vluchtelingen zonder problemen naar de mandaatgebieden kunnen terugkeren en dat zij recht hebben op een reisdocument dat 3 tot 5 jaar geldig is. Verder blijkt dat de Libanese ambassade in Brussel hieraan, los van een zekere administratieve inertie, zijn medewerking verleent. Alhoewel de procedure weliswaar enige tijd in beslag kan nemen, worden er immers geen noemenswaardige problemen ondervonden bij het bekomen van de vereiste reisdocumenten. Uit de COI Focus “*Libanon: Terugkeermogelijkheden van Palestijnen naar Libanon*” d.d. 23 augustus 2013 blijkt voorts dat de Syrische vluchtelingencrisis en de restricties waaraan Palestijnse vluchtelingen uit Syrië worden onderworpen voor binnenkomst en verblijf op Libanees grondgebied heeft geen invloed op de procedures of toegang tot het grondgebied voor de in Libanon geregistreerde Palestijnen.

De informatie gevoegd aan het administratief dossier werd geactualiseerd in de als bijlage aan onderhavige verweernota gevoegde COI Focus “*Libanon: Terugkeermogelijkheid van Palestijnen naar Libanon*” van 12 september 2014, waarin de informatie toegevoegd in het administratief dossier wordt bevestigd. De Raad stelt vast dat Cedoca de informatie vervat in de COI Focus van 12 september 2014 gebaseerd heeft op een zo ruim mogelijk aanbod aan zorgvuldig geselecteerde bronnen, die aan elkaar werden getoetst. Cedoca contacteerde zowel overheden als internationale organisaties, lokale ngo's, een academicus en een ervaringsdeskundige. Een overzicht van de geraadpleegde bronnen is opgenomen in de bibliografie achteraan het document.

Vooralsnog zijn er aldus geen aanwijzingen dat de houding van de Libanese autoriteiten ten overstaan van de in Libanon geregistreerde UNRWA-Palestijnen die vanuit Europa wensen terug te keren naar Libanon, gewijzigd is. Dit kan evenmin blijken uit het ter zitting neergelegde rapport van de Immigration and Refugee Board of Canada van 19 februari 2014.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker over een UNRWA-registratiekaart beschikt, alsook over een Palestijnse identiteitskaart. Er zijn dan ook geen redenen om aan te nemen dat verzoeker niet over de mogelijkheid beschikt om terug te keren naar het mandaatgebied van de UNRWA.

2.13. Verder blijkt uit de informatie vervat in het administratief dossier (*2014 Syria Regional Response Plan Lebanon*) alsook uit een recent rapport van UNRWA toegevoegd aan onderhavige verweernota (*Syria Regional Crisis Response januari-december 2014, mid-year review*), dat de UNRWA heden nog steeds bijstand levert in Libanon, en dat de UNRWA een strategisch plan heeft uitgewerkt om de impact van het Syrisch conflict, meer bepaald de instroom aan Palestijnse vluchtelingen die het Syrisch conflict ontvluchten, in de buurlanden te kunnen opvangen. Voor Libanon omvat dit plan onder meer humanitaire bijstand op het vlak van gezondheidszorg, onderwijs, psychosociale steun, bescherming, ‘emergency cash’ voor voedsel en huur, materiële bijstand. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de UNRWA heden nog steeds bijstand levert aan de Palestijnse vluchtelingen in Libanon, en derhalve nog steeds in staat is om haar opdracht waarmee het belast is uit te voeren.

Verzoeker voert aan dat uit de beschrijving van het strategisch plan niet blijkt dat UNWRA nog steeds in staat is om de opdracht waarmee het belast is te vervullen, integendeel. Hij brengt evenwel geen concrete informatie bij waaruit zou kunnen blijken dat de fondsen niet effectief werden vrijgemaakt en dat het plan als dusdanig niet geïmplementeerd kon worden. Voorts is het niet omdat er slechts 26% van de gevraagde fondsen verzameld werden, zoals blijkt uit *Syria Regional Crisis Response* januari-december 2014, mid-year review, dat hieruit dient afgeleid te worden dat UNWRA haar opdracht niet meer kan vervullen. Verzoeker gaat er met zijn betoog overigens aan voorbij dat deze fondsen bedoeld zijn voor de financiering van **bijkomende** maatregelen die de UNRWA wenst te treffen in het licht van de impact van het Syrische conflict. De Raad herhaalt dat uit de *Syria Regional Crisis Response (january-december 2014) mid-year review* van UNWRA duidelijk blijkt dat UNWRA heden nog steeds instaat voor de basisvoorzieningen in de vluchtelingenkampen te Libanon op het vlak van gezondheidszorg, voedsel, onderwijs, huisvesting, enz., en derhalve nog steeds in staat is om haar opdracht waarmee het belast is uit te voeren.

In de mate verzoeker nog aanhaalt dat de stelling van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat het bestaan van een *Regional Response Plan* aangeeft dat UNRWA haar rol vervult niet strookt met de informatie die terug te vinden is in de *"COI Focus: Libanon: Leefomstandigheden in Libanese kampen"* van 29 januari 2014 en hij uitvoerig uit deze informatie citeert om aan te tonen dat de gevolgen van het Syrische gewapend conflict en toestroom van vluchtelingen een impact hebben op de situatie in Libanon en in de vluchtelingenkampen, dient te worden opgemerkt dat dit gegeven op zich niet betwist wordt door de commissaris-generaal, noch door de Raad. Het louter verwijzen naar de algemene situatie in het land van gewoonlijk verblijf is echter niet voldoende om aan te tonen dat verzoekers vertrek uit Libanon zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil en waardoor hij verhinderd werd de door de UNRWA verleende bijstand te genieten. Dit dient *in concreto* aangetoond te worden (HvJ C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, 19 december 2012, overwegingen 64-65). Met de loutere verwijzing naar de algemene situatie in Libanon in het algemeen en in de vluchtelingenkampen in het bijzonder, en naar de invloed van het gewapend conflict in Syrië op de situatie in Libanon slaagt verzoeker er evenwel niet in concreet aannemelijk te maken dat hij zich op het ogenblik van zijn vertrek uit Libanon in persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid in de zin van artikel 1D van de Vluchtelingenconventie bevond.

Zo uit de beschikbare informatie inderdaad blijkt de aandacht van de donoren verschoven is naar de Syrische crisis en dit onrechtstreeks een impact heeft gehad op de fondsen beschikbaar voor de reeds bestaande *emergency appeals* en andere activiteiten die gefinancierd worden door middel van de vrijwillige bijdragen van donoren, en dat de influx van Syrische vluchtelingen een impact heeft op het leven in Libanon in het algemeen en in de vluchtelingenkampen – waar de algemene situatie en de leefomstandigheden erbarmelijk kunnen zijn – in het bijzonder, treedt de Raad verweerder bij waar deze in zijn nota met opmerkingen benadrukt dat niet elke persoon woonachtig in de vluchtelingenkampen te Libanon in preciaire omstandigheden leeft, waardoor verzoeker niet kan volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in de vluchtelingenkampen te Libanon, maar hij concreet aannemelijk dient te maken dat hij bij terugkeer naar zijn land van gewoonlijk verblijf een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet loopt. Uit verzoekers eigen verklaringen blijkt evenwel dat zijn individuele situatie naar omstandigheden behoorlijk is. Zo blijkt dat verzoeker negen jaar formeel onderwijs gevolgd heeft en opgeleid is als computertechnicus (zie gehoorverslag CGVS, p. 6), dat hij voor zijn komst naar België werkzaam was in een bedrijf dat buiten het kamp lag (zie gehoorverslag CGVS, p. 6, 7, 10), dat hij in het kamp over een familiaal netwerk beschikt waarvan redelijkerwijze kan worden aangenomen dat verzoeker hier bij terugkeer op kan steunen (zie gehoorverslag CGVS, p. 4, 5), dat zijn broers en zussen financieel voor zichzelf kunnen instaan (zie gehoorverslag CGVS, p. 5, 18) alsook kunnen voorzien in het levensonderhoud van verzoekers vader en zijn tweede vrouw (zie gehoorverslag CGVS, p. 4, 7), dat verzoekers familie een huis bezit in het kamp, waar momenteel enkel zijn vader en zijn stiefmoeder wonen (zie gehoorverslag CGVS, p. 5, 9), en er dus kan aangenomen worden dat verzoeker daar opnieuw onderdak kan krijgen, dat verzoeker uitdrukkelijk verklaarde dat zijn familie niet bij het armere gedeelte van de kampbewoners hoorde (zie gehoorverslag CGVS, p. 10) en dat zijn familie gewoonlijk geen gebruik maakt van de gezondheidszorg die UNWRA verschaft, omdat zij eerder naar privé-artsen gingen die zij zelf betaalden aangezien de diensten beter waren (zie gehoorverslag CGVS, p. 10).

Gelet op het geheel van wat voorafgaat, treedt de Raad de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bij waar deze besluit dat nergens uit verzoekers verklaringen kan worden afgeleid dat er in zijn hoofde concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige problemen van socio-

economische of medische aard bestaan die er toe geleid hebben dat hij zijn land van gewoonlijk verblijf diende te verlaten en dat verzoeker geen concrete elementen aanbracht waaruit zou blijken dat de algemene situatie in Ain Al Hilweh van die aard is dat hij in geval van terugkeer naar Libanon persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijk en vernederende behandeling' loopt zodat niet kan worden aangenomen dat hij in een menswaardige situatie zou terechtkomen indien hij zou terugkeren naar het kamp waar hij verbleef. De argumentatie in het verzoekschrift, waarmee verzoeker zich in wezen beperkt tot het herhalen van een aantal eerder afgelegde verklaringen en het tegenspreken van de gevolgtrekking door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, vermag hieraan geen afbreuk te doen. De Raad benadrukt hierbij nog dat, in tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt, uit het gehoorverslag en uit de bestreden beslissing genoegzaam blijkt dat er niet alleen rekening werd gehouden met de (financiële) situatie van verzoeker en zijn familie vóór verzoekers vertrek uit Libanon, maar ook met de huidige (financiële) situatie van zijn familie.

De Raad benadrukt in dit verband nog dat van ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, zoals opgenomen in de definitie van de subsidiaire bescherming uit artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet, met verwijzing naar de rechtspraak van het EHRM inzake artikel 3 EVRM, slechts gewag kan worden gemaakt indien de slechte behandeling een "minimum level of severity" bereikt, waarvan de beoordeling afhankelijk is van alle omstandigheden van de zaak (zie EHRM, *Ierland t. Verenigd Koninkrijk*, 18 januari 1978, § 162). Terzelfder tijd heeft het EHRM overwogen dat een loutere mogelijkheid op mishandelingen als gevolg van de onzekere situatie in een land, op zich geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM (zie EHRM, *Fatgan Katani e.a. v. Duitsland*, 31 mei 2001 en EHRM, *Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk*, 30 oktober 1991, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het EHRM beschikt slechts een algemene situatie beschrijven, de concrete beweringen van de verzoekende partij in een bepaalde zaak moeten gestaafd worden door andere bewijsmiddelen (zie EHRM, *Y. v. Rusland*, 4 december 2008, § 79; EHRM, *Saadi v. Italië*, 28 februari 2008, § 131; EHRM, *N. v. Finland*, 26 juli 2005, § 167; EHRM, *Mamatkulov and Askarov v. Turkije*, 4 februari 2005, § 73; EHRM, *Muslim v. Turkije*, 26 april 2005, § 68).

Waar verzoeker nog meent de MSS-benadering zoals toegepast in het arrest Sufi en Elmi naar analogie toepasbaar is op de situatie van Palestijnse vluchtelingen in Libanese vluchtelingenkampen, kan hij niet worden bijgetreden. De Raad wijst er te dezen op dat opdat de overwegingen in het arrest Sufi en Elmi van 28 juni 2011 naar analogie kunnen toegepast worden, verzoeker dient aan te tonen dat hij zich in een gelijkaardige situatie bevindt of dat de situatie in Libanon vergelijkbaar is met de situatie in Somalië, *quod non in casu*. Immers, daar waar Somalië sinds 1991 niet meer beschikt over een functionerende centrale regering, is dat in Libanon wel het geval. Voorts is er heden in Libanon, dit in tegenstelling tot Somalië, geen sprake van een gewapend conflict, noch kan gesteld worden dat de Libanese overheid weigert om (inter)nationale hulporganisaties toe te laten in de vluchtelingenkampen (getuige de hierboven geciteerde rapporten van UNWRA en UNHCR). Voorts is het gehele Libanese grondgebied onder de volledige controle van de Libanese overheid, noch kan gesteld worden dat de kampbewoners in Libanon geen toelating hebben om de kampen te verlaten en er aldus opgesloten leven (getuige onder andere verzoekers verklaring dat hij buiten het vluchtelingenkamp werkzaam was).

Gelet op bovenstaande vaststellingen dient verzoekers situatie dan ook beoordeeld te worden volgens de maatstaf die het EHRM gehanteerd heeft in de zaak *N. v. Verenigd Koninkrijk* (nr. 26565/05) van 27 mei 2008 (zie EHRM, *S.H.H. v. Verenigd Koninkrijk*, 29 januari 2013, § 92). Dit impliceert dat er sprake moet zijn van zeer uitzonderlijke omstandigheden waarbij de humanitaire gronden die pleiten tegen verwijdering klemmend zijn (zie EHRM, *N. v. Verenigd Koninkrijk*, 27 mei 2008, § 42). Verzoeker dient derhalve aan te tonen dat zijn levensomstandigheden in Libanon precair zijn, dat hij in een situatie van extreme armoede zal belanden die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in zijn elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne, en huisvesting. Zoals hoger uiteengezet, blijkt uit verzoekers eigen verklaringen evenwel dat zijn individuele situatie in Ain Al Hilwah naar omstandigheden behoorlijk is. Bijgevolg kan verzoeker geenszins volhouden dat er in zijn hoofde sprake is van zeer uitzonderlijke omstandigheden waarbij de humanitaire gronden die pleiten tegen verwijdering klemmend zijn.

Ten overvloede benadrukt de Raad nog dat het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin inhoudt. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden moeten het ontzeggen van rechten en de discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch

en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt. Verzoeker maakte doorheen zijn verklaringen geen gewag van dergelijke problemen en hij maakt met de algemene beschouwingen in het verzoekschrift dan ook niet aannemelijk dat er in zijn hoofde sprake is van discriminatie die zijn leven in zijn land van herkomst ondraaglijk maakt.

De Raad stelt voorts vast dat de situatie van de Palestijnse vluchtelingen in Libanon zorgwekkend is doch oordeelt dat het loutere feit Palestijns vluchteling te zijn in Libanon en het daaraan gekoppeld ontzegd zijn van algemene rechten op zich onvoldoende is om te besluiten dat in hoofde van verzoeker een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade dient te worden aangenomen. De algemene stelling dat de situatie in de Palestijnse vluchtelingenkampen doelbewust door de Libanese overheid werd gecreëerd en dat de Libanese overheid ten volle verantwoordelijk is voor de socio-economische en humanitaire omstandigheden volstaat bijgevolg niet om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op het lijden van ernstig schade bestaat. Dit risico dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hier in gebreke. Verzoeker heeft immers op geen enkel ogenblik gewag gemaakt van het feit dat hij persoonlijk het slachtoffer was van ernstige discriminatie vanwege de Libanese autoriteiten en uit niets blijkt dat verzoeker, voor het beweerde incident waaraan geen geloof kan worden gehecht, problemen kende met de Libanese autoriteiten of met milities en groepen. Integendeel, dient nogmaals herhaald dat zoals hoger uiteengezet *in casu* dient te worden vastgesteld dat uit verzoekers eigen verklaringen blijkt dat zijn individuele situatie in Libanon behoorlijk was. Verzoeker brengt geen concrete op zijn persoon betrokken elementen of feiten aan waaruit zou blijken dat hij in geval van terugkeer naar Libanon, persoonlijk een bijzonder risico op systematische discriminatie loopt, dermate dat dat er sprake is van de aantasting van een mensenrecht, of van een daad van vervolging.

Gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn vluchtrelaas en mede in acht genomen het geheel van wat voorafgaat, toont verzoeker niet aan dat de bepalingen van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet inzake de subsidiaire beschermingsstatus op hem van toepassing zijn en zijn er geen redenen voorhanden om aan te nemen dat verzoeker in zijn land van herkomst een reëel risico loopt een behandeling te ondergaan in strijd met artikel 3 EVRM.

2.14. Wat betreft de actuele veiligheidssituatie in Libanon in het algemeen en de actuele situatie van Palestijnse vluchtelingen in de Libanese vluchtelingenkampen in het bijzonder, blijkt uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Libanon (zie COI Focus Libanon “*De actuele veiligheidssituatie*” d.d. 25 april 2014) dat de huidige veiligheidssituatie in Libanon grotendeels bepaald wordt door de situatie in Syrië. De gevolgen van Hezbollah’s betrokkenheid in de Syrische burgeroorlog lieten zich snel voelen in Libanon. Het geweld dat Libanon heden kenmerkt, neemt er de vorm aan van autobommen, politiek moorden en grensgeweld en is hoofdzakelijk geconcentreerd in de gevestigde frontlinies in Tripoli, de grensstreek met Syrië en de zuidelijke buitenwijken van Beiroet. Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat er sinds het uitbreken van het Syrisch conflict in oktober 2012 20 terreuraanslagen gepleegd zijn in Libanon. Het gros van deze aanslagen is toe te schrijven aan soennitische extremistische groeperingen die Hezbollah of haar sjiiitische achterban als doelwit hebben. Hierbij worden vooral de zuidelijke buitenwijken van Beirut geviseerd. Soennitische extremistische groeperingen richten hun pijlen voorts in toenemende mate op het leger in de regio’s Tripoli, Bekaa en Akkar. Bij dit soort aanvallen op militaire doelwitten vallen evenwel weinig burgerslachtoffers. In de grensregio met Syrië concentreert het geweld zich hoofdzakelijk in de Bekaa-vallei (Hermel, Aarsal, Baalbek) en Akkar. Syrische rebellengroepen voeren er raket- en morteraanvallen uit op vermeende Hezbollah-bolwerken in de grotendeels sjiiitische gebieden Baalbek en Hermel. Het Syrische leger voert op haar beurt luchtaanvallen uit op de vermeende smokkelroutes en bases voor Syrische rebellengroeperingen in soennitische grensregio’s. Het aantal burgerslachtoffers is evenwel relatief beperkt. Ook bij het toenemend sektarisch geweld in de grensregio’s vallen de slachtoffers vooral onder de strijdende partijen. Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat er in de stad Tripoli gewelddadige confrontaties plaatsvinden tussen soennitische milities uit de wijk Bab al-Tabbaneh en de Alawitische strijders uit de wijk Jabal Mohsen. Omdat het geweld plaatsvindt in dichtbevolkte woonwijken vallen er ook burgerslachtoffers te betreuren. Sinds april 2014 is er in de stad evenwel een staakt-het-vuren van kracht dat voorlopig standhoudt. In de overige regio’s is het overwegend rustig. De veiligheidssituatie in Zuid-Libanon is stabiel. Ook in de Palestijnse kampen blijft de huidige veiligheidssituatie relatief kalm en doen de verschillende gewapende groeperingen ondanks de toenemende invloed van salafistische groeperingen inspanningen om niet verwickeld te raken in het Syrische conflict.

De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen besluit uit het voorgaande dat er in Libanon actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor de confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Verzoeker betwist dit besluit op generlei wijze, noch brengt hij informatie bij waaruit kan blijken dat de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt niet correct dan wel niet actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken. Dienvolgens wordt de analyse door de commissaris-generaal van de veiligheidssituatie in Libanon door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

2.15. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenfinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen werd gehoord. Tijdens dit interview kreeg hij de mogelijkheid zijn asielmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Arabisch machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden. Evenmin kan de schending van het redelijkheidsbeginsel worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd.

2.16. In acht genomen het geheel van wat voorafgaat wordt verzoeker conform artikel 1D van de Vluchtelingenconventie juncto artikel 55/2 van de vreemdelingenwet uitgesloten van de vluchtelingenstatus. Verzoeker toont voorts niet aan dat de bepalingen van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet inzake de subsidiaire beschermingsstatus op hem van toepassing zijn.

2.17. Waar verzoeker nog de schending van artikel 13 EVRM aanhaalt, dat het recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel waarborgt, dient te worden benadrukt dat verzoeker met onderhavige procedure over een beroep beschikt dat voldoet aan alle waarborgen voorzien in genoemd artikel.

2.18. Er wordt niet ingegaan op het verzoek tot het stellen van volgende prejudiciële vraag: *“Dient de bijstand, om nog te bestaan in de termen van artikel 12.1, a) van Richtlijn 2011/95/EU aan bepaalde kwalitatieve voorwaarden te voldoen of volstaat eender welke bijstand, ongeacht de levensomstandigheden?”*. Immers, daargelaten of het antwoord op de door verzoeker geformuleerde vraag, gelet op voorgaande uiteenzetting, noodzakelijk is voor het wijzen, is krachtens artikel 267, derde lid van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie de rechterlijke instantie slechts gehouden het Hof van Justitie van de Europese Unie te verzoeken over een prejudiciële vraag uitspraak te doen indien haar beslissingen *“volgens het nationale recht niet vatbaar zijn voor hoger beroep”*. Dit laatste omvat ook de rechterlijke beslissingen waartegen cassatieberoep kan worden ingesteld (HvJ 4 juni 2002, Lyckeskog, nr. C-99/00, r.o. 16-17; HvJ 16 december 2008, Cartesio, nr. C-210/06, r.o. 76-79). Daar de uitspraken van de Raad vatbaar zijn voor een voorziening in cassatie overeenkomstig artikel 39/67 van de vreemdelingenwet, is de Raad bijgevolg niet gehouden om de voorgestelde prejudiciële vraag te stellen aan het Hof van Justitie van de Europese Unie.

2.19. Waar verzoeker *in fine* vraagt om, in ondergeschikte orde, de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien december tweeduizend veertien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS